

Mensen
in de etalage

*de verhalen van bijzondere
mensen uit de regio*

“ZODRA DE TELEFOON GAAT HOUD IK VAN HET KIND”

tekst: Annette - Schinkelshoek Communicatie

In deze rubriek zetten we mensen uit Barendrecht, Ridderkerk of Albrandswaard en hun verhalen in de etalage. In deze eerste editie het verhaal van Petra en Riens Onnink en hun dochters Romy (25), Laura (22), Lise (20) Indey (18) en Risha (6) uit Barendrecht. Petra en Riens hebben drie biologische kinderen en twee pleegkinderen. “Ik snap niet waarom mensen ons zo bijzonder vinden. Wij zijn een doodnormaal gezin.”

Risha (met prinsessenjurk) met haar zussen Romey, Indey en Laura en moeder Petra. Als de foto genomen wordt is Riens aan het werk en dochter Lise is in Groningen waar ze studeert.

“Als je de pleegwereld leert kennen en ziet hoeveel nood er is, dan denk je ach, kom maar.”

Als we binnenkomen in de voormalige aardappelboerderij uit 1925 in Barendrecht is gelijk duidelijk dat hier alles kan en iedereen welkom is. Gedurende het interview lopen dochters in en uit. Een vriend ploft op de bank en opa komt de krant brengen. Het grote hart van Riens en Petra komt niet van een vreemde. “Oop ging altijd met alle kinderen op de fiets naar de kinderboerderij. Hij heeft er een speciale fiets (de ‘Willy-Wortelfiets’) met een voorzitje voor.”

Aan de eettafel in het midden van het huis drinken we thee en worden we warm ontvangen.

Eerste pleegkind

Riens en Petra Onnink hebben al drie dochters van 2, 4 en 7 jaar oud als ze 18 jaar geleden een familielid helpen door haar pasgeboren dochter Indey tijdelijk in huis te nemen. Petra vertelt: “We waren al betrokken bij het gezin en natuurlijk deden we dat. Het was de bedoeling dat Indey weer terug zou gaan naar haar moeder. We bezochten de moeder elke zondag en moeder en dochter gingen een traject in om opnieuw aan de hechting te werken. Maar toen werd moeder opnieuw zwanger en had ze alle aandacht nodig voor de nieuwe baby. Het werd duidelijk dat Indey bij ons zou opgroeien.”

Onderprikkeld

Indey, die naast Petra zit en haar verhaal aanhoort, zegt: “Mijn biologische moeder heeft altijd gezegd dat ik door Petra en Riens met open armen werd ontvangen.

En ik ben ook zo goed terecht gekomen. Ik zie in mijn omgeving ook hoe het anders kan gaan.”

Petra: “We hebben natuurlijk geboft dat Indey al zo vroeg bij ons kwam. Daardoor had ze nog niet echt een rugzakje. Maar toen ze 18 jaar geleden bij ons kwam werd wel snel duidelijk dat het toch niet zo goed ging met Indey. De eerste dagen sliep ze alleen maar. Ze was onderprikkeld en lachte niet. Maar al na twee dagen zagen we haar opbloeien.”

Risha

Indey blijft bij de familie Onnink en groeit op tot een vrolijk kind. Als Indey vijf is en alle dochters op school zitten besluiten Petra en Riens zich opnieuw aan te melden voor een pleegkind. “Ik vond het zo stil thuis, ik miste het gewoon”, vertelt Petra.

En toen kwam het telefoontje van pleegzorg. “Vaak krijg je maar heel weinig te horen in zo’n telefoongesprek, maar zodra ik het aanhoor houd ik al van zo’n kindje. Je weet vaak nog niet eens of het een jongetje of een meisje is, maar als een kind een thuis nodig heeft dan denk ik alleen maar: kom maar naar ons! Kom maar in dit doodnormale gezin, met andere zussen, waar gesport wordt, waar geleefd wordt.” En zo kwam Risha als baby binnen bij de familie Onnink voor een tijdelijke periode. “Het was een heerlijke baby, echt een poppetje. Het ging goed met haar. En na een maand of acht toonde de familie van Risha interesse om de zorg over te nemen. Dat vond ik natuurlijk geweldig.”

Petra glundert als ze over dit moment vertelt. Ik vraag haar of het niet vreselijk is om een baby die je zo in je hart hebt gesloten dan weer te moeten laten gaan. Maar de liefde van Petra voor haar kinderen gaat duidelijk verder dan haar eigen gevoelens: “Tuurlijk, maar een baby terug kunnen brengen bij haar familie is toch geweldig. Daar hoort het te zijn. Dat is gewoon het allerbeste.”

Maar na twee jaar blijkt dat de familie het helaas niet kan volhouden om voor Risha te zorgen. En Risha keert terug bij de familie Onnink, maar nu voorgoed. Ze bleef en woont nog steeds bij de familie Onnink. Risha ziet haar biologische moeder elke maand en heeft ook fijn contact met andere familieleden.

Vele kindjes vonden een huis

In de afgelopen jaren mogen veel kindjes een tijdelijk ‘huis’ ervaren in het gezin van de familie Onnink. “We hebben nooit bewust voor pleegzorg gekozen, maar zijn er ingerold. Maar als je de wereld leert kennen en ziet hoeveel nood er is, dan denk je ach, kom maar.” Op de vraag hoeveel kindjes zij in hun gezin hebben opgenomen is het antwoord typerend: “Oh niet zoveel hoor, want ze blijven altijd lang. Ik denk 13. In het begin boden we ook nog noodbedjes aan. Dat is een bedje voor een kindje dat buiten kantooruren een plekje nodig heeft. Zo was er een keer een jongetje dat ‘s nachts op straat liep en gevonden werd door de politie. De politie zoekt dan een paar uur naar aanwijzingen in de wijk en probeert erachter te komen wat er aan de hand is.

Het kindje bleef op een politiebureau. Maar als dat te lang duurt, dan zoeken ze een huis voor het kindje. Eén keer heb ik een jongen alleen maar in bad kunnen doen en wat eten gegeven en toen werd hij alweer opgehaald.” Dochter Romy vult aan: “Sommige kindjes heb ik gewoon nooit gezien omdat ik op school zat. En ik keek er ook niet van op als ik thuiskwam en er een Maxi Cosi in de woonkamer stond. Maar toen ik puber werd vond ik het soms wel lastig hoor dat er een huilende baby in huis was. Maar het was nooit zo erg dat ik het niet meer wilde. Ik vond het ook altijd heel gezellig.”

“Met een paar ex-pleegkindjes hebben we nog contact en dat is best bijzonder, want nog vaker eindigt het contact na de overplaatsing”, vertelt Petra.

Niet altijd gemakkelijk

Als je Petra hoort praten over de pleegzorg dan denk je dat het altijd goed gaat, maar de realiteit is anders. “Eén keer hebben we de plaatsing moeten afbreken. Een meisje van drie jaar kwam bij ons thuis en dat ging gelijk moeizaam. Maar we dachten geef het een paar maanden, dan raakt ze gewend en weet ze wat de regels zijn. Maar dat meisje had al zoveel meegemaakt en besloten voortaan niemand meer te vertrouwen. Toen hebben we haar helaas moeten laten gaan. Dit meisje kon niet meer in een gezin wonen. Dat wil je niet”, zegt Petra nog zichtbaar aangedaan.

“Ook krijg je soms te maken met rechtzaken, waarbij wij als pleegouders als belanghebbende betrokken worden. Dan vertellen we hoe het met het kindje gaat, maar alles wat ouders betreft is voor Jeugzorg, daar houden wij ons bewust buiten.”

Nu even niet, maar ze kunnen altijd bellen

Petra en Riens staan nu even niet meer op de lijst voor pleegzorg. “Ik heb er mijn carrière als medium-care verpleegkundige in een ziekenhuis destijds voor opzij gezet. Nu werk ik drie dagen in de week in de Riederborgh als opleider en dat vind ik ontzettend leuk. Dat doe ik terwijl Risha op school zit. Dat kan ik niet doen als er weer een baby zou komen. Mijn ontspanning vind ik in toneelspele bij toneelvereniging Barendrecht en zingen.” Man Riens is klaar met werken en roept vanuit de woonkamer “Maar een baby zou ik nog wel echt leuk vinden hoor. Maar ik heb gemakkelijk praten want jij hebt de meeste zorg.”

“Ja zo is het”, zegt Petra. “Maar ik heb ook tegen Pleegzorg gezegd, dat ze kunnen bellen als ze echt heel erg omhoog zitten. Ja joh, het zit er gewoon in. Ik heb nog heel lang een blik babyvoeding, flesjes en zakken babykleding in huis gehad. Want je weet het nooit. En we hebben onze burens, mijn schoonzus en vrienden ook aangestoken met het ‘pleeg’-virus. Zij hebben nu ook pleegkinderen. Geweldig, toch?”

Overweeg je zelf pleegzorg? Ga dan naar www.enver.nl

Heb jij een bijzonder verhaal?

Neem contact op met de redactie via redactie@etalagemagazine.nl